

Stav mysli

Daniel Novotný

Předmluva

Jmenuji se Daniel Novotný a povídky píšu od svých třinácti let. Postupem času jsem se „posunul“ od sci-fi a fantasy spíše k duchovním povídkám. Snad se Vám budou líbit: přeji dobré počtení. Pokud chcete více mé tvorby, můžete koupit moje knihy v nakladatelství Sursum.

S tím, co mám

Zvedal jsem jeden telefon za druhým:

„Jak je možné, že to neobjednali? To jim musím sedět za zadkem každý den, aby to nezvojtli?“

„Jakže nefunguje, to si máte pohlídat!“

Rekl jsem asistentce, ať mi udělá další kafe. Expandujeme na druhý konec Evropy a další pobočky přinesou vyšší zisk.

Vtom zavolala moje žena.

„Eriko, ty víš, že není vhodná chvíle,“ odvětil jsem jí, „doma to probereme, večer. Aha, večer jdeš do divadla s kamarádkou, tak o víkendu, jo?“

Odfouknul jsem si, pořád něco. Cucnul jsem si toho kafe.

Co pobočka v Británii, musím tam zavolat taky...

Vtom mi útroby projela ostrá bolest.

„Zavolejte záchranku!“ uslyšel jsem ještě asistentku.

Pak si jen pamatuju, jak ležím v nemocnici a u postele sedí moje žena.

„Doktor říká, že ses upracoval. Nebýt stálého stressu, nemuselo by to takhle dopadnout.“

Cítil jsem se klidněji. Erika mě chytla za ruku a tím mi připomněla období na vysoké škole, kdy jsme spolu chodili a ještě jsem neměl firmu.

Začali jsme si povídat, záměrně jsem zvolil podobný tón hovoru jako tenkrát.

„Myslím, že jsem si nevážil toho, co mám,“ vyjevil jsem posléze: „stále jsem se hnal za dalším a dalším ziskem, zcela přes mrtvoly, scestně a vlastně i zbytečně.“ „Aspoň to teď víš, Pavle,“ usmála se Erika, „nemá cenu neustále navyšovat nároky takto samoúčelně.“

Začneme novou kapitolu. Budu vděčný za to, co mám a nebudu se ničít. Rozhlédl jsem se po pokoji: až Erika odejde, asi budu přemýšlet, jak nejlépe dál.

Magie

Prodloužený víkend se státním svátkem se docela vlekl. Renata dokoukala svůj oblíbený fantasy seriál a pak si řekla, že se trochu projde po městě. Chtělo by to... něco zvláštního, neobyčejného. V jedné zastrčené ulici našla krámk, který ji zaujal: podivné knihkupectví.

Cinkání zvonku u dveří přilákalo prodavače, který vypadal jako elf či skřítek z nějaké pohádky. „Hledej, děvenko, hledej,“ usmál se.

Renata se prohrabávala spoustou knížek se zvláštními názvy, nakonec narazila na na jednu docela nenápadnou s titulem „Almanach základů magie“, autorka Alexis Stínová.

Knihkupec se zasmál: „Dobrá, děvenko, uvidíme, kam tě knížka povede.“ Renata nevěděla, co si o tom má myslet a spěchala domů. Bude čarodějkou, což vždycky chtěla, když byla malá.

Doma chtěla nalistovat nějaké kouzlo, se kterým by mohla začít. Tady: „kterak měnit libovolný kov ve zlato“. Renata nasypala na talíř nějaké kancelářské sponky a šeptala nad nimi zaklínadlo. Nic se nestalo.

Další kouzlo: „kterak lásku vyvolat“. Nalistovala na mobilu fotky kolegy z práce, který se jí líbil, oddrmolila formule z knížky: nějakou dobu čekala, že jí třeba napíše, ale opět se nestalo nic. Najednou se cítila velmi unavená a švihla sebou do postele.

Když se ráno probudila, celý pokoj byl prorostlý růžovými keři se spoustou trnů. „Vstávej, Šípková Růženko,“ zaduněl nějaký ženský hlas. „Ta kouzla ti nefungovala, nemáš ještě dostatečně zostřenou vůli, amatérko. Ale zajímáš mě. Uvidíme, kdo s koho. Jsem Alexis Stínová, autorka té knihy.“

Renata se prodírala keři, až se jí zakrvácely ruce. Náhle si vzpomněla, že měla ve stolku v zásuvce nůžky. Otevřela zásuvku: nůžky byly z perníku. „To bys měla moc jednoduché,“ zasmál se hlas. „Zdá se, že sis ukousla větší sousto, než jaké dokážeš polknout, cha cha cha.“

Objevily se stínové postavy, asi duchové. Renata byla vyděšená a vtom ji napadlo: proč si vlastně zahrávat s magií? Vždyť to proti lidem, kteří mágy nejsou, vůbec není fair. Zakřičela: „Bože! Lituji toho, co jsem zkusila, byla to chyba!“ Najednou se okolí začalo rozplývat.

Renata se opět probudila. Zdálo se, že to byl jenom sen: žádní duchové, žádné trny... ale zopakovala si poučení: ve světě, v němž by divoká magie byla schopná zasahovat do života, by nikdo nevěděl dne ani hodiny: vše by bylo naprosto nepředvídatelné, chaotické, šílené. Cokoliv by se mohlo měnit, mágové by mohli

přivolat nestvůry či duchy. Lidé potřebují svět, v němž alespoň nějak rámcově vědí, jak na tom jsou. Uvědomila si, že je dobře, že na svoji chybu přišla takto brzo: mohla se taky do magie zaplést a bylo by to horší. Oddechla si.

Druhého dne vrátila knížku do knihkupectví. Myslela si, že prodavač nebude rád, ale usmál se.

Hacker

Libor nabootoval svůj počítač. S jednou aktualizací jeho Linuxu byly problémy, tak se podíval na fórum, jak to řešit. Poté na jiném fóru pomohl někomu se skriptem a příkazovým řádkem. Dále: tátův nový počítač došel se spoustou předinstalovaného softwaru na Windows, tak se musí podívat, co z toho musí zůstat a co může odstranit. Většinou radili čistou reinstalaci Windows. Libor tam chtěl dát Linux, ale nefugovala mu pod ním wifina. Možná pomůže novější verze linuxového jádra. Tak... a to by bylo pro dnešek vše. Vypnul simulaci.

***

Libor se spolu s Petrem a Karin vznášeli nad nádhernou zalesněnou krajinou. „Zase jsi hrál tu hru?“ zeptala se Karin. Libor přikývl. „Ty nenapravitelný romantiku...“ povzdechla si. Petr se usmál: „Začátek jedenadvacátého století, divoký internet, zábavná fóra, programování, hackování. Ano, byla to dobrodružná doba.“ Nastavil dlaň a v ní se mu materializovala sklenice s lahodným nektarem.

Velký lup

„Ruce vzhůru!“ vyštěknul Kamil a vytáhl revolver. Po krátké době se mu se svými komplici povedlo svázat osazenstvo auta, které vezlo peníze, a nacpat si bankovky do svých tlumoků. Pak ke svému autu, sundat maskovací kukly, změnit poznávací značku a jeli do Prahy na letiště. Peníze nacpali do bitcoinového automatu, podělili se o výsledek a maširovali k letadlům, s aplikací peněženky v chytrých telefonech, která jim v cizině měla zajistit bezstarostný život. Kamil jakožto šéf bandy zvolil New York, ostatní letěli každý jinam.

***

„A ještě jednou dokola! Chlast, to je moje!“ zakřičel Kamil, o měsíc později, následně se otočil ke své placené společnici „A vidíš, ještě jsem to nezkusil dělat s dvěma ženskejma zaráz, Crystal, pozvi támhle svoji kamarádku k nám. . .“

***

Kamil poposedl na nemocničním pokoji psychiatrické kliniky, s kruhy pod očima: „Byl jsem jako utržený ze řetězu, Bruce. Žádostivosti není nikdy dost, chce stále víc. Tak jsem se v tom rybníku plném medu luxusu začal topit. Spálil jsem se, teď to vím. Chtěl jsem všechno, vyčerpал se a teď jsem tu kvůli závislosti na chlastu a drogách.“

Spolupacient Bruce si odkašlal: „Já zase ztratil poslední šanci na nějaký ty prachy, tak jsem si zkoušel podřezat žíly. Podívej se, tys měl všechno, já neměl nic a nakonec jsme oba skončili tady. Nevíš, co se po nás vlastně chce?“

„Na to budeme muset přijít sami, zdá se,“ vzdechnul Kamil, „Co myslíš, Bruce, dokáže člověk snést tíhu svojí vlastní svobody?“

Chyba 330

Charles Elfing pozdvihl číši s vínem. Rozhlédl se po sluncem zalitém sále, pohledem se lehce dotknul lidí jemu nejbližších, kteří seděli u dlouhého stolu vedle něj: byla to jeho přítelkyně Nicol a jeho nejlepší kamarád Adam. Nadechl se, že pronese řeč – když vtom zkolaboval.

„Zavolejte doktora!“ vykřikla Nicol, i když ani nemusela: u nejbohatšího a zároveň nejstaršího muže na světě byl robot držící lékařskou pohotovost na místě okamžitě. Charles Elfing, ten, který lidem daroval nesmrtelnost, že by – zemřel? Pro většinu lidí na světě nemožné, absurdní. Charles si změnil jméno na „Elfing“, stejně jako jméno jeho závodů, které upravovaly lidské tělo tak, aby se jej nedotklo stáří – aby tím učinil poctu spisovateli Tolkienovi, jehož elfové právě nesmrtelnými humanoidy byli. Teď ale Charles ležel na zemi a nejevil známky života.

„Co mu je?“ zeptal se Adam, v místnosti, kde byl Charles napojen na přístroje a stál u něj muž v bílém plášti. „Vůbec netušíme,“ odvětil lékař, „zdá se, že jeho mozek přestal předávat orgánům povely, co mají dělat. Udržujeme ho naživu uměle.“ „Zrovna na oslavě jeho třista třicátých narozenin. Jaká ironie osudu.“ vzdechl Adam.

O čtrnáct dní později stejným způsobem zkolabovala Cynthia, Charlesova první žena, se kterou se již dávno rozvedl. Také ji napojili na přístroje a nadále analyzovali situaci.

„Nicol, je tam až nečekaná shoda: Cynthia zkolabovala stejně jako Charles deset dní po svých třista třicátých narozeninách!“ deklamoval Adam později. „Ano, vždyť on byl první, kdo na sebe nechal aplikovat nesmrtelnost a jeho tehdejší žena byla hned druhá: a byli přibližně stejně staří. Já bych řekla, že tohle je případ pro Myslitele. Můžeme si ho dovolit.“ odpověděla Nicol.

Myslitel byl obrovský počítač, používaný pro nejsložitější zapeklité záhady, jimž lidstvo čelilo. Lékaři dali stroji k dispozici veškeré informace o případu.

„Tak jak to jde s Myslitелеm?“ zeptala se Nicol Adama týden poté. „Vyžádal si mozkový scan všech lidí na světě. Podivné.“ odpověděl Adam. „Měli bychom mu věřit, už dostal lidstvo z daleko horších šlamastyk.“

Za týden si Myslitel vymohl přístup k vysílacímu času hlavního světového televizního okruhu. Všichni sledovali, s čím přijde.

„Vážení a milí,“ promluvil počítač, „pan Charles Elfing byl první, kdo si nechal aplikovat svůj vlastní vynález, postup zamezující stárnutí. Cynthia byla druhá. Oba zkolabovali týden po svých třista třicátých narozeninách: to jsou

fakta. Nechal jsem si předložit mozkové scany, zároveň jsem monitoroval mozek obou pacientů a výsledek je takovýto: lidský mozek se svou myslí je v podstatě něco jako počítačový program. Masivně paralelizovaný přes neurony, ale přesto program. No – a po tři sta třiceti letech běhu je u všech lidí v programu chyba. Evoluce chybu neopravila, protože v pravěku se lidé dožívali průměrně jen kolem třiceti let věku, maximálně se někteří dožili sto až sto dvacetí: takže chybu jsme odhalili až díky Elfingově nesmrtelnosti.“

„A jaký bude další postup?“ zeptal se, přes přímé spojení s Myslitelem, prezident světa.

„Bude nutná malá mozková operace všech nesmrtelných lidí. A v případě těch dvou, kteří již zkolabovali, ještě malý impuls, aby znovu nastartoval program. Naštěstí se věda dokáže vypořádat se vším, co život přinese.“

Tělo

Na křesílkách psychiatrického oddělení, situovaných vedle pokojů, se pacienti scházejí, když není žádná terapie a chtějí si pokecat.

„Ahoj Pavle,“ řekla Jana, „Tebe si pamatuju z dřívějšíka: proč jsi teď tady?“

„Měl jsem sebevražedný myšlenky,“ vydechl Pavel, „naštěstí jsem nic neudělal, svěřil jsem se mámě a tak jsem tady. Psychiatr říká, že se snažím být agresivní sám proti sobě, ale to je podle mě blbost.“

„Proč je to blbost?“ zeptala se Jana, „co je to podle tebe jinýho?“

„Chápeš, nechci zničit sebe, ale jenom to tělo, tu hmotu, který mě omezuje,“ vysvětlil Pavel, „pak bych z něj zase vylétl a duše by žila svobodně.“

„Jak víš, že to tak je?“ nesouhlasila Jana, „jak víš, že tu hmotu nepotřebuješ, že duše, když jí takhle násilně vyrveš z těla, bude v dobrém stavu? To tělo tu k něčemu máš, jinak bys tu nebyl.“

„Ale k čemu?“ zeptal se Pavel.

„Právě k tomu, abys mohl žít tady. Sbírat pozemské zkušenosti, aby ti došlo třeba to, co nevíš. A ta hmota – jak víš, že je proti tobě?“

„Hmota zpomaluje. Nemůžu tvořit přímo myšlenkou.“ zkusil vysvětlit Pavel.

„A co když to tak zrovna teď má být?“ rozebrala to Jana, „pamatuješ, jak jsi tady byl minule? Zhroutil ses tehdy z práce, která byla nad tvé síly, to si pamatuju. Říkal jsi, že jsi tehdy překotně surfoval po internetu, poslal někam životopis a pak už to jelo a už to tak nějak nešlo zastavit: právě to zrychlené myšlení, které ten net vůbec nebrzdí, vedlo k destrukci. . .“

„No ano!“ zvolal Pavel, „a co všechny nemoci, tělesné bolesti a tak?“

„To bude něco podobného,“ pokračovala Jana, „potřebuješ v nějaké oblasti zbrzdit, zpomalit. Počítač by ohlásil chybu, tělo to signalizuje bolestí nebo nemocí: jak říkám, kdybys ho neměl, třeba by ses rozlítl někam, čeho bys potom litoval. Sice je pravda, že nejsi jenom tělo, někteří lidé si neuvědomují, že mají i mysl a vědomí, ale ignorovat a nemít jej rád – to taky vede k problémům.“

„Takže z toho vyplývá mít rád svoje tělo a nebýt vůči němu agresivní. . .“ uzavřel Pavel. Uvědomil si, že někdy se kromě oficiální terapie s lékaři něco vyřeší i na křesílkách.

Úkol

„Kolikátý že to bude duchovní poradce?“ přemýšlel Karel, „Sedmý. Sedmička je takové duchovní číslo. A zrovna je rok 2017. To nebude náhoda. Jaký tentokrát dostanu duchovní úkol?“ Starý šedivý pán Karla vyslechl: že jakmile nastoupil na duchovní cestu, propojil se s první duchovní poradkyní a ta řekla, že má z andělské sféry úkol. Jakmile ho splnil, objevil se další duchovní poradce s dalším úkolem: a tak dál. . .

„Já budu takový trochu nepopulární,“ odkašlal si mudrc, „ale copak bych mohl lhát? Podívej, Karle, jsi člověk. Máš tedy božskou duchovní jiskru: svět je tu pro nás, lidi: už tě někdy napadlo, že nemusíš mít žádný konkrétní úkol, že máš prostě žít? Užívat si, kamarádit se, milovat. . . a jestli přitom vytvoříš něco dobrého pro lidstvo, třeba napíšeš knihu, namaluješ obraz, tím líp! Chápeš?“

Karel byl chvíli zaražený, protože toto nečekal. Ale nakonec si oddechl a vyrazil do sluncem zalité svobody.

Stav mysli

Když Petr ten den zasedl k meditaci, cítil, že se „něco“ stane. Takže se ihned vrhl na svoji oblíbenou techniku. Pak jich vystřídal několik, ale stále nic. Začal mít pocit, že tak nějak spíše zmermomocňuje sám sebe, takže přešel na studium. Moudré knihy říkaly, že možným cílem meditace je dostat se do přirozeného stavu mysli, kde se nedá nic přidat ani odebrat. Ale jak to pozná? Náhle Petr uslyšel ránu venku na chodbě.

Vyběhl tam a viděl, že jeho sousedka, paní Veselá, leží na zemi a nehýbe se. Poté, co zjistil, že ještě dýchá, poprvé v životě vyťukal známé trojčísli 155 a jal se operátorce vysvětlovat, kdo je, odkud volá a co se vlastně stalo. Protože dýchala, nemusel zkoušet umělé dýchání, ale cítil se trochu jako kůl v plotě a než záchranáři přijeli, nějak nevěděl, co dělat. Pak zazvonili dole, pustil je, zablikal výtah a konečně byli tady. Mezi tím, než dojeli nahoru, si vzpomněl, že mu paní Veselá kdysi říkala něco o svých problémech s cukrovkou, tak to řekl záchranářům.

„Změřili jsme jí cukr a je opravdu nízký,“ řekl jeden z nich. „Dáme jí glukózu, odvezeme do nemocnice a uvidíme, co se dá dělat.“

Poté, co poděkovali a odešli, se Petr vrátil do svého bytu. Po celou dobu tohoto dobrodružství samozřejmě neměl mysl na to, aby se díval na stav svojí mysli, ale vsadili byste na to, že byl přirozený.

